

РЕШЕНИЕ

№ 153

гр. В., 15.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – В., VI ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на шести март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Магдалена Б. Младенова

при участието на секретаря Нина К. Луканова
като разгледа докладваното от Магдалена Б. Младенова Гражданско дело № 20231420100941 по описа за 2023 година

Производството е образувано по постъпила искова молба от З. А. Л., ЕГН: *****, с постоянен и настоящ адрес: гр. В., ж.к. „М.“ **, против „И.А.М.“ АД, ЕИК: **, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „Д.Н.“ ** и „Ф.Б.“ ЕООД, ЕИК: **, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „Д.Н.“ **. В производството са приети за съвместно разглеждане насрещни иски от „И.А.М.“ АД, ЕИК: **, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „Д.Н.“ ** против З. А. Л., ЕГН: *****, с постоянен и настоящ адрес: гр. В., ж.к. „М.“ **.

В исковата молба се твърди, че на 17.11.2022 г. ищецът сключил договор за паричен заем № ** с „И.А.М.“ АД, като страните се договорили отпуснатият заем да бъде в размер на 1 500 лв., видът на вноската да е седмична, а размерът на месечния лихвен процент не бил посочен. В чл. 4 от процесния договор било уговорено, че страните се съгласяват договорът за заем да бъде обезпечен с гарант – две физически лица, поръчители или банкова гаранция в полза на институцията, отпуснала кредита. Поръчителят следвало да отговаря на следните условия: да представи служебна бележка от работодател за размер на трудовото възнаграждение, нетният размер на трудовото възнаграждение да е в размер на минимум 1 000 лв., да работи по безсрочен трудов договор, да не е поръчител, да има чисто ЦКР или да представи сключен договор за гарантиране на задължението с предварително одобрено от заемотателя дружество-гарант.

Посочва се, че на датата на сключване на договора за паричен заем ищецът сключил с втория ответник договор за предоставяне на гаранция № **, по силата на който „Ф.Б.“ ЕООД поело задължението да обезпечи пред „И.А.М.“ АД задълженията на ищеца. Обезпечението се изразявало в наличие на парични средства и готовност за изплащане на задълженията на кредитополучателя. Въз основа на сключения договор за поръчителство ищецът се задължил да заплати на гарантиращото дружество възнаграждение, което било разсрочено за изплащане заедно с месечната вноска по договора за кредит.

Съгласно договора за поръчителство ищецът следвало да предоставя дължимите

парични суми на „И.А.М.“ АД, което пък от своя страна, съгласно договора, било упълномощено от „Ф.Б.“ ЕООД да събира в тяхна полза сумите по процесния договор. Съобразно чл. 3, ал. 1 от договора за поръчителство възнаграждението се дължало в полза на поръчителя „Ф.Б.“ ЕООД, като „И.А.М.“ АД единствено било овластено да приеме плащането (фактически да получи паричните средства за възнаграждението, които след това да предаде на поръчителя).

Излагат се съображения, че между „И.А.М.“ АД като заемодател и ищеца като заемател, възникнало правоотношение по повод предоставянето на паричен заем в размер от 1 500 лева. Сочи се, че заемодателят е небанкова финансова институция по смисъла на чл. 3 от ЗКИ, като дружеството имало правото да отпуска кредити със средства, които не са набрани чрез публично привличане на влогове или други възстановими средства. Ищецът бил физическо лице, което при сключване на договора действало именно като такова, т. е. страните имали качествата на потребител по смисъла на чл. 9, ал. 3 от ЗПК и на кредитор съгласно чл. 9, ал. 4 от ЗПК. Сключеният договор за паричен заем представлявал такъв за потребителски кредит, поради което за неговата валидност и последици важали изискванията на специалния закон – ЗПК. Изхождайки от това, то следвало, че с характеристики на потребителски договор е и Договорът за предоставяне на поръчителство № **, сключен между ищеца и втория ответник „Ф.Б. ЕООД. Доколкото договорът за поръчителство бил акцесорен на този за предоставяне на потребителски кредит, то действието на поръчителството било предпоставено от валидното съществуване на главното правоотношение. Предвид това, наличието на основание за предоставяне на поръчителство от страна на ответното дружество, било обусловено от валидността на договора за кредит, или отделни негови клаузи, включително и чл. 4, и поради тази причина следвало да се разгледат съвместно и двете правоотношения, имайки и предвид обстоятелството, че кредиторът „И.А.М.“ АД бил едноличен собственик на капитала на „Ф.Б. ЕООД и в тази връзка кредиторът и поръчителят били свързани лица.

Поддържа се, че съгласно чл. 22 ЗПК когато не са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7-12 и т. 20, чл. 12, ал. 1, т. 7-9 от ЗПК, договорът за потребителски кредит е недействителен и липсата на всяко едно от тези императивни изисквания води до настъпването на тази недействителност. Сочи се, че същата има характер на изначална недействителност, защото последиците ѝ са възникнали при самото сключване на договора и когато той бъде обявен за недействителен, заемателят дължи връщане единствено на чистата стойност на кредита, но не и връщане на лихвата и другите разходи (арг. чл. 23 ЗПК).

Твърди се, че клаузата на чл. 4 от Договора за кредит възлага в тежест за заемателя да осигури едно измежду следните обезпечения: двама поръчители (които следва да отговарят на горепосочените кумулативно поставени изисквания) или банкова гаранция в размер от сумата по процесния договор), или одобрено от заемодателя дружество - поръчител), като прочитът на съдържанието на посочената клауза и съпоставянето ѝ с естеството на сключения договор за паричен заем, налагал разбирането, че по своето същество тя представлява неотменимо изискване за получаване на кредитно финансиране и на практика не предоставяла избор за потребителя, както дали да предостави обезпечение, така и какво да бъде то. Изискванията, които посочената клауза от договора възвеждала за потребителя, били на практика неосъществими за него, особено предвид обстоятелството, че последният търсел паричен кредит в сравнително нисък размер (1500 лева). Предвид това, не само правно, но и житейски необосновано било да се счита, че потребителят ще разполага със съответна възможност да осигури банкова гаранция в размер от сумата по договора (за което съответната банкова институция ще изисква също заплащане) или две лица - поръчители, които да отговарят на многобройните кумулативно поставени изисквания към тях. Поставяйки изначално изисквания, за които било ясно, че са неизпълними от длъжника, кредиторът целял да го „насочи“ към единствената форма на обезпечение, която длъжникът

обективно би могъл да си позволи да предостави – обезпечение от одобрено от заеодателя „И.А.М.“ АД дружество. Тъй като „Ф.Б.“ ЕООД било свързано лице с кредитора по договора за заем, то разходът за потребителя по договора за поръчителство с „Ф.Б.“ ЕООД бил сигурен и изначално известен за кредитора – от една страна предоставянето на поръчителство било необходимо условие да се усвои финансовия ресурс, а от друга – условията за другите две обезпечения (две физически лица – поръчители и банкова гаранция) били на практика невъзможни за осъществяване от длъжника. Също така договорът за кредит и поръчителство били подписани от едно и също лице в качеството му на представляващ заеодателя и гарантиращото дружество.

Посочва се, че същевременно, кредиторът не включвал възнаграждението по договора за поръчителство към ГПР, като стремежът му по този начин бил да заобиколи и нормата на чл. 19, ал. 4 ЗПК. Необходимо било в ГПР да бъдат описани всички разходи, които трябвало да заплати длъжника, а не същият да бъде поставен в положение да тълкува клаузите на договора и да преценява кои суми точно ще дължи. В конкретния случай било посочено, че ГПР е 41,87%, но от съдържанието на договора потребителят не можело да се направи извод за това кои точно разходи се заплащат и по какъв начин е формиран ГПР. Предвид предпоставките, при които възниквало задължението на потребителя да заплати възнаграждение за поръчителство, то същото било с характер на сигурен разход и следвало да бъде включено изначално при формирането на ГПР. Ако това обстоятелство било известно на потребителя (чрез изначалното му включване в разходите по кредита), то той би могъл да направи информиран избор дали да сключи договора.

Поддържа се, че самият Договор за предоставяне на поръчителство № ** е изначално лишен от основание, тъй като по силата на посоченото правоотношение, в полза на потребителя не се предоставя услуга. Обезпечението било единствено и само в полза на кредитора „И.А.М.“ АД, за което цялото възнаграждение било поето от потребителя. Нещо повече – в случай че поръчителят „Ф.Б.“ ЕООД заплатял вземането на длъжника, то имал право на регрес срещу него за пълната стойност на платеното (чл. 5, ал. 1 от договора за поръчителство). Посочва се, че срещу заплащането на възнаграждението по договора за поръчителство ищецът не е получил каквато и да било услуга, просто задължението му от едното дружество щяло да бъде прехвърлено към другото, като и двете дружества били свързани.

Изтъква се, че поръчителството, на основание чл. 138 от ЗЗД се учредява по силата на договор, сключен между кредитора и поръчителя, тъй като в полза на кредитора се поражда право да претендира вземането си от още едно лице, поело задължение заедно с главния длъжник, а не между поръчителя и главния длъжник, както било в случая. Сочи се, че основен предмет на дейност на втория ответник „Ф.Б.“ ЕООД били гаранционни сделки, каквато била и процесната, като печалбата на „Ф.Б.“ ЕООД от извършената от него търговска дейност като поръчител се разпределяла в полза на едноличния собственик на капитала „И.А.М.“ АД. В случая търговецът – кредитор обвързал по-слабата икономически страна с допълнително възнаграждение, което се дължало от момента на сключване на договора за заем, без значение дали заемателят е изправна страна по същия. Поради изложеното, клаузата на чл. 3, ал. 1 от Договора за предоставяне на поръчителство, установяваща задължение за заплащане на възнаграждение, не пораждала права и задължения за страните, като договорът следвало да се прогласи за нищожен поради накърняване на добрите нрави. На практика със сключване на договора за поръчителство се целяло да се заобиколи разпоредбата на чл. 19, ал. 4 от ЗПК, като в договора за поръчителство се уговаряло възнаграждение, което впоследствие щяло да бъде разпределено като печалба на „И.А.М.“ АД. С договора за поръчителство не се целяло реално обезпечаване на договора за заем, сключен с „И.А.М.“ АД, доколкото, плащайки задължението на потребителя в полза на „И.А.М.“ АД, кредиторът плащал вземането си сам на себе си. Със сключването на договора за поръчителство се целяло едно допълнително

оскъпяване на договора за заем, допълнително възнаграждение за заемотателя, което било уговорено по друго правоотношение, единствено с цел да се избегнат ограниченията на чл. 19, ал. 4 от ЗПК.

Твърди се, че договорът за предоставяне на поръчителство бил нищожен поради накърняване на добрите нрави и защото сумата, която била уговорена като възнаграждение, била в размер на повече от половината от сумата по отпуснатия заем. Безспорно било, че така бил нарушен принципът на добросъвестност и справедливост и били накърнени добрите нрави.

Иска се от съда да признае за установено в отношенията между З. А. Л. и „И.А.М.“ АД, че договор за паричен заем № ** е нищожен, както и да признае за установено в отношенията между страните З. А. Л. и „Ф.Б.“ ЕООД, че сключеният между тях договор за предоставяне на поръчителство № ** е нищожен. Претендират се и разноски.

В срока по чл. 131 е постъпил отговор на исковата молба от ответника „И.А.М.“ АД, с който се изразява становище, че предявените искове са допустими, но неоснователни.

Излагат се съображения, че процесният договор за паричен заем е действителен и е в пълно съответствие с изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7 - 12 и 20 и ал. 2. Сочи се, че не е налице и неравновесие между правата и задълженията на страните – дружеството е предоставило паричен кредит срещу обезпечение, а ищецът се е задължил да върне заетата сума и договорената лихва. Поддържа се, че при отпускане на кредита дружеството е действало добросъвестно — на ищеца е предоставен СЕФ, в който са описани параметрите на кредита и изрично е посочено, че трябва да предостави едно от посочените обезпечения, т.е. преди да сключи договора за кредит, ищецът е знаел, че трябва да представи обезпечение. Твърди се, че видно от чл. 11, т. 18 ЗПК, изискването да се предостави обезпечение на кредит е напълно допустимо и законно, т.е. клаузата на чл. 4 от договора за паричен заем е действителна, като кредитополучателят е можел да избира между три вида обезпечения, които да представи. Посочва се, че ищецът е бил уведомен предварително както за изискуемите обезпечения, така и за представянето на избраното от него обезпечение най-късно в тридневен срок след подписване на договора, като ако е смятал, че е житейски необосновано и на практика неосъществимо за него да представи поръчители или банкова гаранция, не е трябвало да подписва договора за заем или е можел да се откаже от него в предвидения 14-дневен срок от сключването му. Изтъква се, че договорът за предоставяне на поръчителство/гаранция, както е посочено в него, влиза в сила само и единствено в случай, че заемателят не предостави обезпечение — поръчителство от две физически лица или банкова гаранция.

Поддържа се, че в процесния договор за потребителски кредит е посочен годишният процент на разходите, посочена е общата сума дължима от потребителя, посочени са и взетите предвид допускания. Твърди се, че нормата на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК не предвижда в договора за потребителски кредит да бъдат изброени всички разходи, включени в ГПР, а единствено да се посочат допусканията, използвани при изчисляване на ГПР, както и самия ГПР. Посочва се, че предвидените в чл. 4 от Договора за паричен заем обезпечения не целят заобикаляне на нормата на чл. 19, ал. 4 от ЗПК, като от тези обезпечения не възникват разноски по кредита, които да следва да бъдат включени в ГПР. Ответникът нямало как да прогнозира към момента на сключване на договора за паричен заем кое обезпечение ще избере ищецът, поради което и нямало как да предвиди какви разходи за заемателя ще възникнат във връзка с тези обезпечения и какъв би бил техният размер, а и дори да е имало подобна информация, то тези разходи не били във връзка с отпускането на кредита, поради което и не следвало да бъдат включени в ГПР. Възнаграждението на дружеството гарант не било част от заемното правоотношение по договора за заем, като същото било дължимо не към заемотателя, а за предоставена услуга от „Ф.Б.“ ЕООД, като било уговорено да възникне задължение по нея само при неизпълнение от страна на заемателя на задължението му да представи едно от другите две обезпечения по договора за заем. Договорът за

предоставяне на гаранция бил едно второ, акцесорно облигационно правоотношение и не било възможно дължимото се възнаграждение на гаранта да бъде включено в годишния процент на разходите по договора за паричен заем. Това възнаграждение към „Ф.Б.“ ЕООД не представлявало пряк разход, свързан с кредита, доколкото същото се дължало независимо дали отговорността на гаранта е ангажирана при евентуално длъжниково неизпълнение или не.

Оспорват се и твърденията за недействителност на договора за предоставяне на гаранция. Поддържа се, че „Ф.Б.“ ЕООД е търговско дружество, вписано като финансова институция в Регистъра на БНБ за финансовите институции, с основен предмет на дейност: предоставяне на гаранционни сделки по занятие, като именно в това си качество – на търговец, дружеството следва да получава съответно възнаграждение по всяка сключена от него гаранционна сделка, с цел гарантиране изпълнението на всички парични задължения на потребителя, възникнали съгласно договора за паричен заем. Сочи се, че по отношение на твърдението на ищеца, че договорът за предоставяне на гаранция противоречи и на добрите нрави, в исковата молба не е наведена никаква конкретна обосновка.

Изтъква се, че надвишаването на ГПР, определен в чл. 19, ал. 4 ЗПК, не води до недействителност на договора за потребителски кредит, а до нищожност на клаузите, надвишаващи определените по чл. 19, ал. 4 ЗПК. Твърди се, че видно от чл. 11, т. 18 ЗПК, изискването да се предостави обезпечение на кредит е напълно допустимо и законно и разпоредбата на чл. 4 не може да бъде нищожна.

По тези и останалите подробно изложени в отговора на исковата молба съображения се иска предявените искове да бъдат отхвърлени. Претендират се и разноски.

В срока по чл. 131 е постъпил отговор на исковата молба и от ответника „Ф.Б.“ ЕООД, с който се изразява становище за допустимост, но неоснователност на предявените искове. Поддържа се, че дори съдът да приеме, че договорът за заем е нищожен, то на „Ф.Б.“ ЕООД, изпълнявайки задължението си по Договора за предоставяне на поръчителство, се дължи възнаграждение в пълен размер. Сочи се, че обявяването на основния договор за недействителен по принцип води до погасяване на поръчителството, но в случая дори и да се установи, че договорът за потребителски кредит е недействителен, потребителят, съгласно ЗПК, остава задължен за чистата стойност на кредита, като доколкото има главен дълг, то договорът за поръчителство не може да е нищожен.

Изтъква се, че промените в съдържанието на правоотношението между кредитора и длъжника са непротивопоставими на поръчителя, тъй като отговорността му е функция на отговорността на длъжника, но такава каквата е към момента на сключването на договора за поръчителство.

Посочва се, че ответното дружество е вписано като финансова институция в Регистъра на БНБ за финансовите институции по чл. 3а ЗКИ, с основен предмет на дейност: предоставяне на гаранционни сделки по занятие, като именно в това си качество – на търговец, дружеството сключва гаранционни сделки (поръчителство) – обезпечава изпълнението по договори за кредит срещу възнаграждение. Поддържа се, че по силата на договора за поръчителство ответното дружество се задължава да отговаря солидарно с кредитополучателя пред кредитната институция за изпълнение на задълженията му по договор за паричен заем, както и да търпи последиците от неизпълнението на тези задължения, като възнаграждението по договора за предоставяне на поръчителство не е разход по кредита, а е насрещна престация срещу задължение за обезпечаване на кредит.

Посочва се, че разпоредбите на чл. 138 — 148 ЗЗД са относими към отношенията между „Ф.Б.“ ЕООД и „И.А.М.“ АД, като това правоотношение е акцесорно на главното – между ищеца и „И.А.М.“ АД по повод кредита, като „Ф.Б.“ ЕООД и „И.А.М.“ АД имат сключен писмен договор, който урежда отношенията между тях като поръчител и кредитор. Изтъква се, че правоотношението между ищеца и „Ф.Б.“ ЕООД е самостоятелно, то влиза в действие под условие, че засматслят не предостави обещаните обезпечения на заемотателя.

Оспорва се твърдението, че договорът за поръчителство е сключен в противоречие на добрите нрави като се сочи, че в българското действащо право, в отношенията между правните субекти действа принципът на свободно договаряне (чл. 9 от ЗЗД).

Твърди се, че ответното дружество, задължавайки се да отговаря солидарно с цялото си имущество за задълженията на заемателя (и то за размер на дълга, който е много над уговореното възнаграждение по договора), не получава нещо в повече, от това което предоставя, а дори напротив. Сочи се, че като при всеки алеаторен договор, престацията по договора за поръчителство на пръв поглед изглежда нееквивалентна, но поръчителството се простира върху всички последици от неизпълнението на главното задължение, включително и разноските по събиране на вземането, с оглед на което престациите може да бъдат разглеждани като нееквивалентни, но в полза на ищцовата страна, а не в полза на поръчителя, чиято отговорност може да бъде ангажирана в размер, надвишаващ с много полученото възнаграждение.

Поддържа се, че дължимото се възнаграждение по договора за предоставяне на поръчителство е определено след извършена преценка на риска, като ако насрещната страна го е считала за несправедливо висок, то тя изобщо не би сключила договора.

Посочва се, че при сключване на договора ответното дружество е действало добросъвестно, като клаузите в договора за поръчителство са формулирани достатъчно ясно и разбираемо и всеки разумен потребител – относително осведомен и в разумни граници наблюдателен и съобразителен, би могъл да прецени икономическите последици от сключване на договора.

По тези и останалите изложени в отговора на исковата молба съображения се иска предявените искове да бъдат отхвърлени. Претендират се и разноски.

В насрещната искова молба се излагат съображения, че на 17.11.2022 г. З. А. Л., в качеството на заемател, е сключил с „И.А.М.“ АД, в качеството му на заемотател, договор за паричен заем № **, по силата на който „И.А.М.“ АД е предало в собственост на З. А. Л. сумата от 1 500,00 лв., а З. А. Л. се е задължил да я върне при посочените в Договора условия, а именно – на 13 равни двуседмични вноски, всяка от които в размер на 126,55 лв. Уговорен бил фиксиран годишен лихвен процент в размер на 35.00 %, въз основа на който размерът на общо дължимата възнаградителна лихва за срока на договора възлизал на 145,15 лв. Общата дължима сума, съгласно чл. 2, т. 7 от договора, възлизала на сумата от 1 645,15 лв. Първата дължима вноска следвало да бъде заплатена на 01.12.2022 г., а последната — на 18.05.2023 г., до която дата цялата дължима по договора сума следвало да бъде погасена.

Поддържа се, че към датата на подаване на насрещната искова молба З. А. Л. не е изпълнил изцяло задълженията си по договора, поради което се твърди, че за ищецът по насрещния иск е налице правен интерес от предявяване на иск за заплащане на така посочените суми. Твърди се, че към настоящия момент ищецът е погасил сумата в размер на 56,26 лв. – възнаградителна лихва и 323,39 лв. – главница по договора.

Сочи се, че предвид направеното от ищеца по първоначалния иск възражение за недействителност на договора за паричен заем в неговата цялост, в случай че предявеният от З. А. Л. иск бъде уважен, съгласно чл. 23 ЗПК, заемотателят ще има право да получи обратно отпуснатата в заем сума, поради което се претендира ответникът по насрещния иск да бъде осъден да заплати на ищеца по него сумата от 1 120,35 лв., представляваща дължимата главница по процесния договор.

В случай че бъде отхвърлен предявеният срещу „И.А.М.“ АД иск, то се претендира ответникът по насрещния иск да бъде осъден да заплати на ищеца сумата от 1 265,50 лв., формирана, както следва: 1 176,61 лв. – неплатена главница и 88,89 лв. – възнаградителна лихва.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор на насрещната искова молба, в който се изразява становище за допустимост, но неоснователност на предявените искове.

Прави се възражение за нищожност на целия договор за паричен заем. Поддържа се,

че макар формално договорът за паричен заем да покрива изискуеми реквизити по чл. 11, ал. 1 ЗПК, вписаните параметри не кореспондират на изискуемото съдържание по т. 10 – годишният процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя. Твърди се, че като не е оповестил действителен ГПР в договора за кредит, кредитодателят е нарушил изискванията на закона и не може да се ползва от уговорената сделка, което обосновава извод за недействителност на целия договор за паричен заем на основание чл. 22 ЗПК, поради неспазването на изискванията на чл. 11, т. 10 и 11 от ЗПК.

Оспорва се размерът на дължимата сума от ответника по иска за остатък от чиста главница. Сочи се, че в случай че договорът за паричен заем е нищожен, ответникът дължи по него връщане само на чистата главница, която в процесния случай е 1 500 лв. Поддържа се, че след като и договорът за предоставяне на поръчителство е нищожен, а двете дружества са свързани лица, плащанията по него следва да се отнесат за погашение за главницата на договора за паричен заем.

Посочва се, че насрещният иск е неоснователен и недоказан и се иска от съда да бъде частично отхвърлен. Претендират се и разноски.

Съдът, като взе предвид представените по делото писмени доказателства, доводите и възраженията на страните, прие за установено следното от **фактическа страна**:

По делото е приет като доказателство договор за паричен заем № **/17.11.2022 г., сключен между З. А. Л. като заемател и „И.А.М.“ АД като заеодател. Съгласно чл. 2 от договора заеодателят предава в собственост на заемателя сума в размер на 1 500,00 лв., която последният съгласява да върне при следните параметри и условия: срок на заема – 26 седмици; брой вноски – 13; размер на двуседмичната погасителна вноска – 126,55 лв.; фиксиран годишен лихвен процент по заема – 35 %; лихвен процент на ден, приложим при отказ от договора – 0,10 %; обща сума дължима от заемателя – 1 645,15 лв.; годишен процент на разходите по заема – 41.72 %.

В чл. 3 от договора изрично е посочено, че с подписването му заемателят удостоверява, че е получил от заеодателя изцяло и в брой заемната сума, като договорът има силата на разписка за предадената, съответно получената заемна сума.

Съгласно чл. 4, ал. 1 от договора заемателят се е задължил в срок до три дни от датата на сключването му да предостави на заеодателя едно от следните обезпечения: 1/ Две физически лица – поръчители, всяко от което да отговаря на следните изисквания: да представи служебна бележка от работодател за размер на трудово възнаграждение; нетният размер на осигурителния му доход да е над 1 000 лв.; да работи по безсрочен трудов договор; да не е заемател или поръчител по друг договор за паричен заем, сключен с „И.А.М.“ АД; да няма неплатени осигуровки за последните две години; да няма задължения към други банкови и финансови институции или ако има – кредитната му история в ЦКР към БНБ една година назад а е със статус не по-лош от „Редовен“ или 2/ банкова гаранция с бенефициер – заеодателя за сумата, дължима от заемателя по договора за заем, със срок на валидност 30 дни след крайния срок за плащане на задълженията по договора или 3/ одобрено от заеодателя дружество-гарант, което предоставя гаранционни сделки.

Приложен е и договор за предоставяне на гаранция от същата дата № **/17.11.2022 г., сключен между З. А. Л. като потребител и „Ф.Б.“ ЕООД като гарант. В него е уговорено, че потребителят отправя искане към гаранта да предостави гаранция за изпълнение на задълженията на потребителя към „И.А.М.“ АД по договор за паричен заем № **/17.11.2022 г. В чл. 2 е уговорено, че договорът влиза в сила, в случай че потребителят не изпълни задължението си по чл. 4, т. 1 или чл. 4, т.2 от договора за паричен заем в указания срок да предостави обезпечение – поръчителство от две физически лица или банкова гаранция. В чл. 3, ал. 1 е посочено, че за поемане на задължението по чл. 1 потребителят дължи възнаграждение на гаранта в размер на 707,85 лв., платимо разсрочено на вноски, всяка от които в размер на 54,45 лв. Вноските са дължими на падежа на плащане на погасителните вноски по договор за паричен заем, сключен с „И.А.М.“ АД. С разпоредбата на чл. 3, ал. 2

от договора е установено, че потребителят заплаща възнаграждението по начините, установени в договора за паричен заем. С клаузата на чл. 3, ал. 3 е договорено, че „И.А.М.“ АД е овластен да приема вместо поръчителя изпълнение на задължението на потребителя за заплащане на възнаграждение по договора.

По делото е назначена съдебно-счетоводна експертиза, съгласно заключението на която дължимите суми по договор за паричен заем № ** са както следва: за главница – сума в размер на 1 500,00 лв., за договорна лихва – сума в размер на 145,15 лв., по договор за предоставяне на гаранция № ** – сума в размер на 707,85 лв. Според вещото лице общо заплатената сума от заемателя е в размер на 543,00 лв., от която по договора за паричен заем са заплатени за главница – сума в размер на 323,39 лв., за договорна лихва – сума в размер на 56,26 лв., по договор за предоставяне на гаранция – сума в размер на 163,36 лв. Съгласно заключението размерът на незаплатените главница и лихви, дължими съгласно договора за паричен заем са както следва: за главница – сума в размер на 1 176,61 лв., за договорна лихва – сума в размер на 88,89 лв., по договор за предоставяне на гаранция сума за възнаграждение на гаранта – сума в размер на 544,50 лв. Според експерта ако условно се приеме, че при определяне на размера на дължимите и платените суми по договора за паричен заем се включи и платената по договора за предоставяне на поръчителство сума в размер на 163,35 лв. и се отнесе за погасяване на главница, тогава заплатената главница ще бъде сума в размер на 486,74 лв. и ще представлява сумата от погасените вноски за главница, определени по погасителен план за падежни дати 01.12.2022 г., 15.12.2022 г., 29.12.2022 г. в размер на 323,39 лв. и сумата от погасените вноски за възнаграждение за поръчителство, определени по погасителен план за падежни дати 01.12.2022 г., 15.12.2022 г., 29.12.2022 г. в размер на 163,35 лв.

Съдът кредитира заключението като пълно и обективно изготвено.

При така установената фактическа обстановка съдът достигна до следните **правни изводи**.

По първоначално предявените искове:

Предявени са за разглеждане обективно и субективно кумулативно съединени установителни искове, както следва: с правно основание **чл. 26, ал. 1, предл. 1-во ЗЗД, във вр. с чл. 22 ЗПК** за признаване за установено в отношенията между З. А. Л. и „И.А.М.“ АД, че Договор за паричен заем № **/17.11.2022 г., сключен между З. А. Л. и „И.А.М.“ АД, е нищожен поради противоречие със закона, както и с правно основание **чл. 26, ал. 1, предл. 3-то ЗЗД, чл. 26, ал. 1, предл. 2-ро ЗЗД, във вр. с чл. 19, ал. 4 ЗПК и чл. 143 ЗЗД** за признаване за установено в отношенията между страните З. А. Л. и „Ф.Б.“ ЕООД, че сключеният между З. А. Л. и „Ф.Б.“ ЕООД Договор за предоставяне на гаранция № ** е нищожен поради липса на основание и противоречие на добрите нрави.

По предявените искове в тежест на ищеца е да докаже при условията на пълно и главно доказване правопораждащите факти, от които черпи изгодни за себе си последици, а именно: 1) че между него и „И.А.М.“ АД е възникнало валидно облигационно правоотношение по договор за паричен заем № **/17.11.2022 г., както и неговото съдържание; 2) че между него и „Ф.Б.“ ЕООД е възникнало валидно облигационно правоотношение по договор за предоставяне на гаранция № **, както и неговото съдържание, включително възникването на задължение на ищеца за заплащане на възнаграждение по договора за предоставяне на гаранция; 3) твърденията си, че договор за паричен заем № **/17.11.2022 г. е нищожен на посоченото в исковата молба основание – противоречие със закона; 4) твърденията си, че договорът за предоставяне на гаранция е нищожен на сочените в исковата молба основания – липса на основание и противоречие на добрите нрави.

Между страните не се спори, а и от представените по делото Договор за паричен заем № **/17.11.2022 г. и Договор за предоставяне на гаранция № **/17.11.2022 г. се установява, че между ищеца и ответните дружества са възникнали облигационни правоотношения

съответно по договор за паричен заем и договор за предоставяне на гаранция.

Съгласно чл. 22 ЗПК, във вр. чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК договорът за потребителски кредит е недействителен, ако в същия не е посочен годишен процент на разходите и общата сума, дължима от потребителя. Съгласно чл. 19, ал. 1 ЗПК годишният процент на разходите по кредита изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т. ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. Предвид това е необходимо в ГПР да бъдат описани всички разходи, които трябва да заплати длъжникът, а не същият да бъде поставен в положение да тълкува клаузите на договора и да преценява кои суми точно ще дължи. В конкретния случай в договора за паричен заем е посочено, че ГПР е 41,72 %, но от съдържанието на договора не може да се направи извод за това кои точно разходи се заплащат и по какъв начин е формиран ГПР. Нещо повече, възнаграждението по договора за предоставяне на гаранция е установено в полза на заемотателя по договора за заем, доколкото според процесния договор последното постъпва в неговия патримониум, като се заплаща ведно с месечните погасителни вноски по договора за заем. Следва да се отбележи също така, че договорът за предоставяне на гаранция влиза в сила в случай че потребителят не изпълни задължението си по чл. 4, т. 1 и т. 2, а именно да предостави някое от следните обезпечения – две физически лица – поръчители, които да отговарят на съответните изисквания или банкова гаранция за сумата от 1 500,00 лв. Изискванията, които посочената клауза от договора въвежда за потребителя, са на практика неосъществими за него, особено предвид обстоятелството, че последният търси паричен кредит в сравнително нисък размер. Предвид това, не само правно, но и житейски необосновано е да се счита, че потребителят ще разполага със съответна възможност да осигури банкова гаранция, за което съответната банкова институция ще изисква също заплащане, или поне две лица – поръчители, които да отговарят на многобройните, кумулативно поставени изисквания към тях. Тоест, поставяйки изначално изисквания, за които е ясно, че са неизпълними от длъжника, заемотателят си осигурява сигурно сключване на договор за предоставяне на гаранция, възнаграждението по който договор се заплаща с всяка вноска по договора за кредит и постъпва в неговия имуществен комплекс. От изложеното следва, че по този начин се установява допълнително задължение за длъжника, респ. допълнително възнаграждение за заемотателя, като това възнаграждение следва да бъде включено при формирането на ГПР.

Всичко това поставя потребителя в подчертано неравностойно положение спрямо кредитора, като на практика няма информация колко точно е оскъпяването му по кредита. За да е спазена и разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК, следва в договора да е посочено не само цифрово какъв годишен процент от общия размер на предоставения кредит представлява ГПР, но и изрично и изчерпателно да бъдат посочени всички разходи, които длъжникът ще направи и които са отчетени при формиране на ГПР. В конкретния случай това е особено съществено предвид обстоятелството, че в чл. 2, т. 7 от договора като обща сума за заплащане от потребителя е посочена 1 645,15 лв. В тази величина обаче не е включено дължимото по договора за предоставяне на гаранция възнаграждение в размер на 707,85 лв. Тоест, налице е и пълно разминаване между посочения в договора ГПР, дължима сума за заплащане и действително дължимата величина в края на заемния период.

С оглед приетите по-горе постановки и доколкото се констатира, че в процесния договор е налице несъответствие между действителния и отразения в договора ГПР и включените в него компоненти, то следва да се приеме, че договор за паричен заем № **/17.11.2022 г. е недействителен на основание чл. 22 ЗПК, във вр. с чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК, поради което не следва да се пристъпва към изследване и на останалите сочени от ищеца основания за недействителност на договора.

При тълкуване клаузите на договора за предоставяне на гаранция и действителната обща воля на страните на основание чл. 20 ЗЗД, съдът намира, че обезпечението от страна

на ответника „Ф.Б.“ ЕООД е поето срещу възнаграждение – т. е. възмездно, но заплащането му е установено разсрочено, ведно с месечните погасителни вноски по заема. Установено е, че заемотателят е овластен от гаранта да приема заплащане на задълженията по договора за предоставяне на гаранция.

Съдът намира, че договорът за гаранция е недействителен, поради противоречието му с добрите нрави, доколкото единствената цел, поради която е сключен е установяване на допълнително задължение за длъжника, респ. допълнително възнаграждение за заемотателя.

На първо място следва да се посочи, че съгласно уговорките, установени в договора за заем, условие за отпускане на финансовия ресурс, представлява обезпечаване на вземането на заемотателя с поръчителство от трето лице, одобрено от страна на последния – арг. чл. 4, ал. 1, т. 3 от договора за паричен заем.

На следващо място, съдът намира, че възнаграждението по договора за предоставяне на поръчителство е установено в полза на заемотателя по договора за заем, доколкото чрез сключване на процесния договор, последното постъпва в неговия патримониум. Това е така, тъй като заемотателят „И.А.М.“ АД и поръчителят „Ф.Б.“ ЕООД имат качеството на свързани лица. При осъществена служебна справка в Търговския регистър съдът установи, че едноличен собственик на капитала на поръчителя е заемотателят по договора за заем „И.А.М.“ АД. По този начин, в разрез с нормите на добросъвестността, е установено допълнително възнаграждение в полза на заемотателя. В случая търговецът, който е икономически по-силната страна в правоотношението, се е възползвал от своето правно положение, като е осигурил допълнително възнаграждение в своя полза, чрез осигуряване на поръчител срещу възнаграждение.

Този извод на съда се подкрепя и от клаузите на договора за предоставяне на гаранция, в които е установено, че възнаграждението по договора се заплаща ведно с месечните погасителни вноски чрез „И.А.М.“ АД, който да се счита овластен да приема изпълнение на задължението.

Следва да се посочи, че с договора за поръчителство поръчителят се задължава спрямо кредитора да отговаря при неизпълнение от длъжника. По отношение на кредитора той отговаря за чуждо задължение и затова, ако плати, той има регрес срещу длъжника за всичко, което е платил със законната лихва от деня на плащането. Следователно и доколкото по принцип договорът за поръчителство се сключва между кредитора и поръчителя и по силата на последния в полза на кредитора се поражда право да претендира вземането си от още едно лице, поело задължение заедно с главния длъжник, няма пречка този договор да е установен като възмезден, но такова задължение следва да се установи за обезпечения кредитор като насрещна престация срещу поетото от страна на поръчителя задължение. Установяване на такова задължение в тежест на главния длъжник, също следва да се приеме за сключено в разрез с добрите нрави.

Поради така изложените съображения и доколкото договорът за гаранция е сключен единствено с цел, в разрез с нормите на добросъвестността, да се установи допълнително възнаграждение за заемотателя, предявеният против „Ф.Б.“ ЕООД иск следва да бъде уважен поради сключване на договора в противоречие с добрите нрави.

По насрещните искове:

При условията на евентуалност спрямо уважаването на първоначалния иск за недействителност на договора за паричен заем е предявен иск с правно основание **чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, във вр. с чл. 240, ал. 1 ЗЗД, във вр. с чл. 9 ЗПК** за заплащане на сумата от 1 120,35 лв., представляваща дължимата главница по договор за паричен заем № **/17.11.2022 г.

При условията на евентуалност спрямо отхвърлянето на първоначалния иск за недействителност на договора за паричен заем са предявени искове, както следва: с правно основание **чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, във вр. с чл. 240, ал. 1, във вр. с чл. 9 ЗПК** за заплащане на сумата от 1 176,61 лв., представляваща дължимата главница по договор за паричен заем

№ **/17.11.2022 г., и с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, във вр. с чл. 240, ал. 2, във вр. с чл. 9 ЗПК за заплащане на сумата от 88,89 лв., представляваща възнаградителна лихва по договор за паричен заем № **/17.11.2022 г.

Доколкото насрещните искове са предявени в условията на евентуалност спрямо уважаването или отхвърлянето на главния иск с правно основание чл. 26, ал. 1, предл. 1-во ЗЗД, във вр. с чл. 22 ЗПК за признаване за установено в отношенията между З. А. Л. и „И.А.М.“ АД, че Договор за паричен заем № **/17.11.2022 г., сключен между З. А. Л. и „И.А.М.“ АД, е нищожен поради противоречие със закона, при уважаването му в настоящия случай, съдът следва да разгледа единствено предявеният при условията на евентуалност спрямо уважаването му иск с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, във вр. с чл. 240, ал. 1 ЗЗД, във вр. с чл. 9 ЗПК за заплащане на сумата от 1 120,35 лв., представляваща дължимата главница по договор за паричен заем № **/17.11.2022 г.

В тежест на ищеца по предявения иск по **чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, във вр. с чл. 240, ал. 1, във вр. с чл. 9 ЗПК** е да докаже при условията на пълно и главно доказване правопораждащите факти, от които черпи изгодни за себе си последици, а именно: 1) че между него и З. А. Л. е възникнало валидно облигационно правоотношение по договор за паричен заем № **/17.11.2022 г., по силата на което за заемополучателя е възникнало задължението за връщане на заетата сума; 2) реалното предаване на сумата по договора на заемополучателя.

Установи се по делото, че З. А. Л. и „И.А.М.“ АД са страни по процесния договор за паричен заем № **/17.11.2022 г. с обективизираното в него съдържание, като за заемополучателя е възникнало задължение за връщане на заетата сума. Съгласно чл. 3 от договора, с подписването му, заемателят удостоверява, че е получил от заемотателя изцяло и в брой заемната сума, като договорът служи за разписка, с което се явява доказан и вторият елемент от фактическия състав на спорното материално право.

Съгласно разпоредбата на чл. 22 ЗПК, когато не са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7 - 12 и 20 и ал. 2 и чл. 12, ал. 1, т. 7 - 9, договорът за потребителски кредит е недействителен. В настоящия случай, както вече беше изяснено, следва да се приеме, че договор за паричен заем № **/17.11.2022 г. е недействителен на основание чл. 22 ЗПК, във вр. с чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК. При тези съображения подлежаща на връщане по силата на чл. 23 ЗПК е чистата стойност на кредита, без да се дължат лихва или други разходи по него.

Установи се от заключението на съдебно-счетоводната експертиза, че към момента на предявяване на исковата молба ответникът е погасил сумата от 543,00 лв., от която по договора за паричен заем са заплатени за главница – сума в размер на 323,39 лв., за договорна лихва – сума в размер на 56,26 лв., по договор за предоставяне на гаранция – сума в размер на 163,36 лв. Предвидената в чл. 23 ЗПК последица от обявяване недействителността на договора за потребителски кредит е дължимост на чистата стойност на кредита и недължимост на лихва и други разходи по кредита. При това положение извършените от ответника плащания в общ размер от 543,00 лв. следва да бъдат отнесени към погасяването на единствено дължимата от ответника чиста стойност на кредита в размер на 1 500,00 лв. С оглед на изложеното се налага извод, че дължимата от ответника главница е в размер на сумата от 957,00 лв., представляваща чистата стойност на кредита /разликата между сумата от 1 500 лв. и погасената от ответника сума от 543,00 лв./. Предявеният иск за главница следва да бъде уважен за сумата от 957,00 лв. и отхвърлен за горницата до пълния предявен размер от 1 120,35 лв.

По разноските:

С оглед изхода от делото по първоначално предявените искове и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК всеки един от ответниците следва да бъде осъден да заплати на ищеца направените разноски за заплатена държавна такса в размер от по 50,00 лв. за всеки от предявените искове.

В производството по делото по първоначално предявените искове ищецът е

защитаван на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗА, поради което в полза на процесуалния му представител по предявения иск срещу първия ответник следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение в размер на 540,00 лв., определен по реда на чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, във вр. §2а от ДР на същата, а по предявения иск срещу втория ответник в размер на 480,00 лв., определен по реда на чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, във вр. §2а от ДР на същата. Възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение на ищеца, наведено и от двамата ответници, е неоснователно, доколкото същото е в предвидения в Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения минимум.

С оглед изхода от делото по насрещния иск ответникът по него следва да бъде осъден да заплати на ищеца на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сторените от него разноски съобразно с уважената част от иска в общ размер от 298,97 лв. /42,71 лв. от заплатената от ищеца държавна такса в размер от 50,00 лв., 170,84 лв. от заплатеното от ищеца възнаграждение за вещо лице в размер от 200,00 лв. и 85,42 лв. от определеното от съда юрисконсултско възнаграждение в размер от 100,00 лв. съобразно чл. 78, ал. 8 ГПК вр. чл. 37 ЗПП вр. чл. 25, ал. 1 НЗПП/.

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК ищецът по насрещния иск следва да бъде осъден да заплати на ответника сторените от него разноски съобразно с отхвърлената част от иска в размер от 14,58 лв. – възнаграждение за вещо лице.

В производството по делото по насрещния иск ответникът е защитаван на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗА, поради което в полза на процесуалния му представител следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение в размер на 69,99 лв., определен по реда на чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения във вр. §2а от ДР на същата и съобразно отхвърлената част от иска.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на „И.А.М.“ АД, ЕИК: **, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „Д.Н.“ **, по предявения от З. А. Л., ЕГН: *****, с постоянен и настоящ адрес: гр. В., ж.к. „М.“ **, иск с правно основание чл. 26, ал. 1, предл. 1-во ЗЗД, че Договор за паричен заем № **/17.11.2022 г., сключен между З. А. Л. и „И.А.М.“ АД, е нищожен на основание чл. 22, във вр. с чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК.

ОСЪЖДА „И.А.М.“ АД, ЕИК: **, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „Д.Н.“ **, да заплати на основание чл. 78, ал. 1 ЗЗД на З. А. Л., ЕГН: *****, с постоянен и настоящ адрес: гр. В., ж.к. „М.“ **, сумата от **50,00 лв.** – съдебно-деловодни разноски в производството.

ОСЪЖДА „И.А.М.“ АД, ЕИК: **, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „Д.Н.“ **, да заплати на основание чл. 38, ал. 2 ЗА, във вр. с чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения на Еднолично адвокатско дружество „Д. М.“, БУЛСТАТ: **, сумата от **540,00 лв.** – адвокатско възнаграждение за осъществено безплатно процесуално представителство.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на против „Ф.Б.“ ЕООД, ЕИК: **, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „Д.Н.“ **, по предявения от З. А. Л., ЕГН: *****, с постоянен и настоящ адрес: гр. В., ж.к. „М.“ **, иск с правно основание чл. 26, ал. 1, предл. 3-то ЗЗД, че Договор за предоставяне на гаранция № **/17.11.2022 г. е нищожен поради противоречието му с добрите нрави.

ОСЪЖДА „Ф.Б.“ ЕООД, ЕИК: **, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „Д.Н.“ **, да заплати на основание чл. 78, ал. 1 ЗЗД на З. А. Л., ЕГН: *****, с постоянен и настоящ адрес: гр. В., ж.к. „М.“ **, сумата от **50,00 лв.** – съдебно-деловодни

разноски в производството.

ОСЪЖДА „Ф.Б.“ ЕООД, ЕИК: **, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „Д.Н.“ **, да заплати на основание чл. 38, ал. 2 ЗА, във вр. с чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения на Еднолично адвокатско дружество „Д. М.“, БУЛСТАТ: **, сумата от **480,00 лв.** – адвокатско възнаграждение за осъществено безплатно процесуално представителство.

ОСЪЖДА на основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, във вр. с чл. 240, ал. 1 ЗЗД, във вр. с чл. 9 ЗПК З. А. Л., ЕГН: *****, с постоянен и настоящ адрес: гр. В., ж.к. „М.“ ** да заплати на „И.А.М.“ АД, ЕИК: **, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „Д.Н.“ **, сумата от **957,00 лв.**, представляваща непогасена главница по Договор за паричен заем № **/17.11.2022 г., сключен между З. А. Л. и „И.А.М.“ АД, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 04.07.2023 г. до окончателното погасяване на задължението, като ОТХВЪРЛЯ иска до пълния му предявен размер от 1 120,35 лв. като неоснователен.

ОСЪЖДА З. А. Л., ЕГН: *****, с постоянен и настоящ адрес: гр. В., ж.к. „М.“ ** да заплати на „И.А.М.“ АД, ЕИК: **, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „Д.Н.“ **, на основание чл. 78, ал. 1 ЗЗД сумата от **298,97 лв.** – съдебно-деловодни разноски в производството.

ОСЪЖДА „И.А.М.“ АД, ЕИК: **, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „Д.Н.“ ** да заплати на З. А. Л., ЕГН: *****, с постоянен и настоящ адрес: гр. В., ж.к. „М.“ **, на основание чл. 78, ал. 3 ЗЗД сумата от **14,58 лв.** – съдебно-деловодни разноски в производството.

ОСЪЖДА „И.А.М.“ АД, ЕИК: **, със седалище и адрес на управление: гр. С., бул. „Д.Н.“ **, да заплати на основание чл. 38, ал. 2 ЗА, във вр. с чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения на Еднолично адвокатско дружество „Д. М.“, БУЛСТАТ: **, сумата от **69,99 лв.** – адвокатско възнаграждение за осъществено безплатно процесуално представителство.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд – В. в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – В.: _____